

Dr. Bodnár György
(1927-2008)

Október első napjaiban beszéltem Gyurival telefonon. Egészsége felől érdeklődtem. Válaszolt: „A soron következő előadásomat megtartom a Katolikus Egyetemen, aztán kórházba megyek, az orvosok ezt javasolják.”

Október 30-án este telefonált Editke, a felesége: „Elment a Barátod...”

A hír torokszorító döbbenetét még most is érzem, mikor ezeket a sorokat írom... Majd megjelent az újsághír is: elhunyt Bodnár György, az Irodalomtudományok doktora, a Magyar Tudományos Akadémia Irodalomtudományi Intézetének (nyugalmazott) igazgatója, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Karának professzor emeritusa.

Váratlan volt a távozása – mondhatnám – de tudom, hogy tisztában volt betegségének végkifejletével, tudta, hogy a kórral szemben nem győzhet. Mégsem adta fel, nem foglalkozott vele, az Életnek élt: közölte tudományát, az ismereteit a hallgatóival – egészen kórházba vonulásáig. Ez volt az élete: mások hasznára tevékeny életet élni. Sok pályakezdő fiatalnak egyengette a tudományos pályájuk kezdetén – önzetlenül. Némi iróniával mondta egyszer: „Magam nem lettem akadémikus, de tanítványaim közül többen tagjai az Akadémiának...”

Temetésén méltatták a tudományos munkásságát, elért eredményeit, a nemzedékeket oktató bölcs professzor közvetlen, emberi egyszerűségét, szerénységét.

Nagyívű pályát futott be a karcagi Fecske utca egyszerű, szerény családi házától – haláláig, Akik emlékeztek Rá a temetésen – az Eötvös kollégium képviselője, Juhász Ferenc költő, Pomogáts Béla író, a Katolikus Egyetem professzora, a Füst Milán Társaság képviselője – mind ezt hangsúlyozták: az egyszerű emberek fia, a tudást szomjazók professzora lett, tudományok bő forrásából sokat és sokan merítettek.

Karcagi diákként és Gyuri pályafutásának ismeretében igazolva látom Horváth Ferenc igazgató úrnak, a Karcagi Gimnázium egykori igazgatójának azt a bölcs döntését, amikor szélesre tárta a gimnázium kapuját az egyszerű emberek gyermekei előtt, mert azt vallotta, hogy a szegény emberek között is vannak tehetségesek! Nem szabad őket kallódní, veszni hagyni.

A Karcagi – ma Gábor Áron – gimnáziumban tanító, európai színvonalú műveltséget nyújtó tanárok voltak Gyuri tudományos munkásságának megalapozói.

Szülővárosához, Iskolájához mindvégig hű maradt. Valahányszor előadás megtartására kérték, mindig és készséggel vállalta. Könyveiből dedikált példányt kapott az Iskola és a Városi Könyvtár.

Nem feledte a saját diákéveinek szűkös anyagi körülményeit, ezért jelentős összegekkel támogatta évről évre a tehetséges „vékonypénzű” diákokat. Módszere egyszerű volt: a gimnáziumi évfázók alkalmából az arra érdemes diákoknak „kézből-kézbe” adta a bélelt borítékot, kedves, gratuláló szavakkal, további sikereket kívánva. Aztán amikor már nem vállalta az utazás fáradalmait, magam voltam az adományok kézbesítője.

A gimnáziumban együtt töltött nyolc esztendő után, az érettségi találkozón túl személyesen is találkoztunk – családi körben.

Emlékét, életművét őrizzük. Őrzi a Karcag város Önkormányzata, az Önkormányzat Humánpolitikai Osztálya, a Gábor Áron Gimnázium Igazgatósága és Tanári Testülete. De emlékeznek Rá a diákok, akiket pénzádományával segített, támogatott.

Végül őrizzük mi, az osztálytársak és tudjuk, hogy amíg a Téged szeretők szívében, tudatában élsz Gyuri – nem haltál meg, csak távol vagy...

Szöllősi János